

at de efter den i de senere Aar indtraadte Forhjelpe af Priserne paa Livsformødenheder maae ansees for aldeles utilstrækkelige. For at fjerne de Vanskeligheder, der efter det Ovenberørte tidligere have været forbundne med Tilvebringelsen af de omspurgte Qvarterer, har man dog anseet det rettest, at der udkommer en Lov, hvorved det Personale, som udsendes af Generalstaben paa Opmaalingsarbejder, erklæres berettiget til hos Stedets Beboere at erholde Qvarterer, derunder indbefattet Bespisning, Lys og Varme, i det Væsentlige efter de samme Regler, som indeholdes i Forordningen af 9de Mai 1806 og Lov af 4de Juli 1850, dog imod at Beboerne derfor tilstaaes en i Forhold til de gjældende Priser passende Betaling, der for hvert enkelt Aar bestemmes af Indenrigsministeriet. En saadan Fastsættelse af Betalingen vil nemlig ikke være forbundet med videre Vanskelighed, da Ministeriet, naar det betimelig underrettes om, til hvilken Tid Arbejderne skulle paabegyndes, og i hvilke Egne Opmaaling skal finde Sted, vil ved Correspondence med de locale Autoriteter kunne erholde de fornødne Oplysninger, hvorefter Godtgjørelsen kan bestemmes.

I selve Loven at fastsætte en eengang for alle normeret Godtgjørelse for de omhandlede Præstationer vil, naar Godtgjørelsen, som forudsat, skal være nogenlunde fuldstændig, ikke lade sig gjøre, og det vil derfor ikke kunne tages videre i Betragtning, at Dypgjørelsen af de aarlige Budgetter, og dermed tillige Fastsættelsen af Planen for det kommende Arbeidsaar, ved den ovenantydende Fremgangsmaade noget vil vanskeliggjøres.

Da der stedse, hvor de topographiske Arbejder foretages, vil være en commanderende Officeer tilstede, har man antaget, at ligesom Requisitionen om de fornødne Qvarterer maa udgaae fra denne Officeer, der iøvrigt ogsaa vil kunne bedømme de mellem Værterne og de Indqvarterede opstaaede Uenigheder, saaledes bør ogsaa Betalingen skee gennem ham.

Dyereensstemmende med alt Foransførte har Indenrigsministeriet ladet udarbejde det foranstaaende Udkast til Lov om Indqvarteringen af det Personale, som udsendes af Generalstaben

til topographiske Arbejder. Med Hensyn til dette Lovudkasts enkelte Paragrapher skal man derhos, forsaavidt samme ikke ved det ovenfor Udtrede kunne ansees tilstrækkeligen motiverede, endnu bemærke Følgende:

ad § 1.

Som Følge af de almindelige Udtryk i denne Paragraph ville dens Bestemmelser være anvendelige ikke blot for Landets Vedkommende, men ogsaa for Kjøbstæderne, der dog kun i meget ringe Grad ville blive bebyrdede med denne Art af Indqvartering, da de ved Opmaalningen Bessjæftigede i Reglen ikkun paa Gjennemreise eller i det Høieste i enkelte Dage kunne antages der at ville tage Ophold. Paa den anden Side vilde det ei heller gaae an at henvise Vedkommende, forsaavidt Kjøbstæderne angik, til alene at søge Qvarteer paa Gæstgiverstederne, der ikke altid ville være istand til at modtage det hele ankommande Personale.

At fastsætte nogen Indskrænkning med Hensyn til Tiden, hvori Indqvarteringen maa være, har man anseet mindre hensigtsmæssigt, da en saadan Tidsbestemmelse muligt kunde aabne Veien for Chicaner, og i enkelte Tilfælde tvinge Paagjældende til tidspildende og bekostelige Flytninger. Efter hvad Generalstaben har bemærket, ville dog Opmaalingsarbejderne meget sjældent nødvendiggjøre et Ophold paa noget Sted af længere Varighed end højst Uger.

Da der sjældent her vil blive Spørgsmaal om Indqvartering af noget betydeligt Personale, har man troet at burde foretrække, at Betalingen skee directe til Qvarteerværterne og ikke, som i Lov af 29de Decbr. 1850 § 9 er bestemt, gennem Dyrigheden eller Sognefogden.

ad § 2.

At de ved Opmaalningen commanderede Desinateurer og Guider gives Qvarteer som Militaire, der henhøre til Mellemstaben, turde ikke blot være aldeles stemmende med den Betjødning og Vigtighed, som maa tillægges disse Charger, men er ogsaa i sig nødvendigt alene af den Grund, at Vedkommende behøve